

Identifiseer die boom van die kennis van goed en kwaad

Deur William Finck

Alle vers vertaalings geneem uit die Afrikaans 1933/1953 vertaling

In Genesis hoofstuk 2 word twee bome genoem wat Yahweh nie in die grond geplant het nie, maar wat “in die middel” van die tuin was. Hierdie bome word eintlik onderskei van letterlike bome, waar ons in vers 9 lees: “9En die HERE God het allerhande bome uit die grond laat uitspruit, begeerlik om te sien en goed om van te eet; ook die boom van die lewe in die middel van die tuin, en die boom van die kennis van goed en kwaad” Ons het dus al die ander bome wat doelbewus “in die grond” geplant is, maar hierdie twee spesifieke bome is slegs teenwoordig en word nie op dieselfde manier geplant nie.

Miskien is die eerste leidraad vir die identifisering van hierdie bome gevind in Esegël hoofstuk 31, waar ons nasies van mense sien wat as bome beskryf word en die Woord van Yahweh sê “3Kyk, Assur was 'n seder op die Líbanon, skoon van takke en 'n skaduryke bos en hoog van groei; en sy top was tussen die wolke. 4 Waters het hom grootgemaak; die watervloed het hom hoog laat groei, wat met sy strome gegaan het rondom die plek waar hy geplant was, en sy watervore uitgestuur het na al die bome van die veld. 5 Daarom het hy hoër gegroei as al die bome van die veld, en het sy takke baie geword en sy takkies lank, weens die groot waters toe hy uitgeskiet het. 6 Al die voëls van die hemel het nes gemaak in sy takke, en al die wilde diere van die veld het onder sy takkies aangeteel, en allerhande groot volke het onder sy skaduwee gaan sit. 7 En hy het skoon geword in sy grootheid, in die lengte van sy takke, omdat sy wortel by groot waters was.

8 Seders het nie naby hom gekom in die tuin van God nie, sypresses was nie soos sy takke nie, en platane het nie gehaal by sy takwerk nie: geen boom in die tuin van God was met hom te vergelyk in sy skoonheid nie.”

Rasse en nasies van mense word dus beskryf as bome, en in hierdie spesifieke allegorie, as bome van verskillende soorte. Ons moet egter versigtig wees in die interpretasie van hierdie vers. Dit vertel ons nie dat die Assiriërs bestaan het in die tyd wat Genesis hoofstuk 2 beskryf nie, bloot omdat dit verwys na die "tuin van God". Wesley Swift het die fout gemaak. Die Assiriërs is die afstammeling van Assur, wat in Genesis hoofstuk 10 die eerste keer as 'n seun van Sem genoem word, maar Ezechiël beskryf die Adamiese deel van die wêreld in die tyd van die Assiriërs, in sy eie tyd, as die "tuin van God". Op die tydstip waarin Ezechiël geskryf het, was die Assiriërs die magtigste nasie in daardie wêreld, en daarom word hulle beskryf as die grootste van die bome, terwyl die ander nasies minder bome is.

'N Vroeëre, alhoewel nie so uitgebreide, voorbeeld hiervan word gevind in Genesis hoofstuk 49, in Jakob se seën van die stamme, waar ons lees: " 22 Josef is 'n jong vrugteboom, 'n jong vrugteboom by 'n fontein; sy takke klim oor die muur." Nog een word gevind in Markus hoofstuk 8, waar Christus in Galilea is en ons lees "22 EN Hy het in Betsáida gekom, en hulle het 'n blinde man na Hom gebring en Hom gesmeek om hom aan te raak. 23 Hy neem toe die blinde by die hand en lei hom uit buitekant die dorp; en nadat Hy in sy oë gespuug en hom die hande opgelê het, vra Hy hom of hy iets sien. 24 En hy kyk op en sê: Ek sien die mense, want ek sien hulle soos bome rondloop. 25 Daarna lê Hy weer die hande op sy oë en laat hom opkyk, en hy is herstel en het almal van ver af duidelik gesien.”

As ons eers mense sien as bome wat loop, vanuit 'n biologiese perspektief as ras- of familieboom, en ons besef dat hierdie boom in die middel van die tuin in Genesis dus rasse van mense moet verteenwoordig, dan sal ons ook duidelik sien. In Genesis hoofstuk 3 tree 'n intelligente individu wat slegs 'n slang genoem word, klaarblyklik namens die Boom van die Kennis van Goed en Kwaad op wanneer hy 'n voorlegging aan Eva lewer en haar tot sonde verlei. Die verslag word in 'n gelykenis in allegoriese taal aangebied, en die betekenis daarvan word deurgaans bespreek. Ek sou egter beweer dat sodra die ou idioom verstaan is, soos dit ook gebruik is in die taal en letterkunde van ander verwante nasies waarmee Moses baie bekend was, die korrekte interpretasie duidelik word in die woorde van Christus in die Nuwe Testament. Maar mense sal Genesis nooit heeltemal op sigself verstaan nie, want op sigself is Genesis nie 'n volledige openbaring van die antieke verlede nie.

In Matteus hoofstuk 13 vertel Yahshua Christus die gelykenis van die koring en die onkruid en beskryf die koring as die kinders van die koninkryk van God wat deur God geplant is, maar sodra dit geplant is, het 'n vyand ingekom en goddelose onkruid geplant tussen die koring. Deur hierdie gelykenis te gee, het Christus verduidelik waarom Hy in gelykenisse gespreek het deur te bely: "sodat vervul sou word die woord wat gespreek is deur die profeet: Ek sal my mond open deur gelykenisse; Ek sal uitspreek dinge wat verborge was van die grondlegging van die wêreld af." Skynbaar, as die dinge wat Hy beskryf het "geheim gehou was van die grondlegging van die wêreld af", dan moes Hy dinge beskryf het wat gebeur het ten tyde van die grondlegging van die wêreld, of die Adamic Society, dieselfde fondament wat word beskryf in Genesis hoofstukke 2 en 3. Daarom het die plant van die onkruid begin met die verleiding van Eva in Genesis hoofstuk 3, met die teenwoordigheid van die duiwel -

die slang - en die bevrugting van Kain saam met die profesie van vyandskap tussen twee sade , of rasse van mans, wat dié van die vrou en dié van die slang is. Hier is gewoonlik 'n beswaar dat Christus alleen die geslag van die vrou is in Genesis 3:15, maar dit is glad nie waar nie. Deur Noag het Yahweh God agt mense bewaar toe Hy al die ander saad van die vrou in die vloed vernietig en vir Noag gesê het: “9Maar Ek, kyk, Ek rig my verbond met julle op en met julle nageslag ná julle,”

Dan baie later, in Romeine hoofstuk 9, skryf Paulus van Tarsus:“ 7 Ook nie omdat hulle Abraham se nageslag is, is hulle almal kinders nie; maar: in Isak sal jou nageslag genoem word.8 Dit wil sê, nie hulle is kinders van God wat die kinders van die vlees is nie, maar die kinders van die belofte word gereken as die nageslag. Dit is nou meer spesifiek as die beloftes wat aan die hele geslag van Adam gemaak is, en dit is selfs smaller as die verbond wat Yahweh gemaak het met die nageslag, of die nageslag, van Noag. Die Bybel bevat egter 'n keuringsproses, waardeur die saad van die vrou voortdurend vernou word totdat dit op 'n spesifieke punt kom waar verdere beloftes gemaak word aan een spesifieke familie van die saad, die kinders van Israel, soos selfs die ander seuns van Abraham uitgesluit is. Selfs dit vernietig egter nie die beloftes wat Yahweh gemaak het aan die wyer ras van die saad van die vrou in Genesis hoofstukke 3 of 9, na die verdrywing uit die tuin of na die vloed van Noag nie.

In Genesis 3:15 is daar 'n belofte van vyandskap tussen twee saadjies, of twee mededingende gesinslyne, weens die sondes van Adam en Eva. Die vyandskap het die eerste keer verskyn toe Kain vir Abel doodgemaak het. Maar daar is ook 'n ander beswaar hierteen in Genesis hoofstuk 4 vers 1, waar die Skrif blykbaar sê dat Kain die natuurlike seun van Adam was. By die bestudering van die Hebreeus is dit egter

duidelik dat die teks van daardie vers al vroeg beskadig is. Die baie verskillende Griekse interpretasies van die vers wat in die Hexapla van Origenes voorkom, dui ook aan dat die vers korrup is, net soos die Aramese Targums, waar daar antieke pogings is om die betekenis van die gedeelte te rekonstrueer. Hierdie getuienis word weer bevestig in apokriewe literatuur, soos die 4de boek Makkabeërs en die Protevangelium van Jakobus. Met al hierdie getuies kan die standaardtekste van Genesis 4: 1 inderdaad betwis word, en aangesien die gedeelte die enigste plek in die Skrif is waar dit kan word beskou dat Kain die seun van Adam was, word dit gediskwalifiseer as 'n betroubare getuie , veral in die lig van baie ander getuies wat in die Nuwe Testament gevind word, wat die idee weerlê.

Dit is egter 'n afwyking van ons onderwerp, aangesien Kain slegs een aspek van hierdie Boom van die Kennis van Goed en Kwaad is. Maar ons sal aanhou dwaal. Kain se vroeë afstammeling word in Genesis hoofstuk 4 gelys, en vanaf daardie stadium word hulle nie geassosieer met die ras van Adam nie, alhoewel hulle die vloed van Noag oorleef het en verskyn as Keniete, 'n patroniem van Kain, in die latere Skrif. In Genesis 3:15 is daar 'n belofte van vyandskap tussen twee saadjies, en Paulus het 'n illustrasie gemaak met die selfde gedeelte as 'n analogie, in Romeine hoofstuk 16, waar hy geskryf het “ 20 En die God van vrede sal die Satan spoedig onder julle voete verbrysel.” Die Romeine, afkomstig van eertydse Israeliete, was inderdaad van die saad van die vrou, en die Edomitiese Jode was van die saad van die slang, aangesien hulle deels afstam van die ou Keniete, Refaïm en Kanaäniete. Herodes die Grote, die Edomitiese koning van Judea, het gepoog om die Christuskind dood te maak sodra Hy

gebore is, en daarom moet hy die draak verteenwoordig wat verantwoordelik gehou word vir die daad waar die gebeurtenis in Openbaring hoofstuk 12 beskryf word.

So is die teëstanders van Christus beskryf in terme wat hulle direk verband hou met die slang van Genesis hoofstuk 3. Ons word dan in Openbaring hoofstuk 12 vertel dat 13 En toe die draak sien dat hy neergewerp is op die aarde, het hy die vrou vervolgt wat die seuntjie gebaar het; 14 maar die twee vlerke van die groot arend is aan die vrou gegee, sodat sy na die woestyn, na haar plek, kon vlieg, waar sy uit die gesig van die slang onderhou word, 'n tyd en tye en 'n halwe tyd. 15 En die slang het uit sy bek water soos 'n rivier agter die vrou aan uitgegooi, om haar te laat wegvoer deur die rivier. 16 En die aarde het die vrou te hulp gekom, en die aarde het sy mond oopgemaak en die rivier opgesluk, wat die draak uit sy bek uitgegooi het. 17 En die draak was vertoornd op die vrou, en hy het weggegaan om oorlog te voer teen haar ander nakomelinge wat die geboorte van God bewaar en die getuigenis van Jesus Christus hou.”

Soos Yahweh die valse gode van die antieke wêreld uitgedaag het, in Jesaja hoofstuk 41, “23 Gee te kenne dinge wat later sal kom, sodat ons kan weet dat julle gode is; ja, doen goed of doen kwaad, dat ons verbaas kan staan en dit saam kan sien.” Dit is wat Hy in Genesis en die Openbaring gedoen het, en onthul wat in die verlede gebeur het, sowel as wat in die toekoms sou gebeur. Dit was nie Herodes die Grote wat 'oorlog sou voer met die oorblyfsel van haar saad' nie, maar volgens vroeë Christelike skrywers soos Tertullianus was die Jode honderde jare lank verantwoordelik vir die vervolging van Christene. Hulle was later verantwoordelik vir die Arabiese en Turkse invalle van Europa. Sodra die partye behoorlik geïdentifiseer is, word hierdie geskiedenis

verduidelik as die gevolg van Genesis 3:15, en aangesien ons die vyandskap tussen twee kollektiewe sade werklik in die wêreld manifesteer, kan ons die korrekte interpretasie van die profesie ten volle vasstel. Maar soos ons gesê het, is daar baie meer aan die 'Boom van die kennis van goed en kwaad'. In Genesis hoofstuk 6 lees ons : “4 In dié dae was die reuse op die aarde, en ook daarna, toe die seuns van God by die dogters van die mense ingegaan en dié vir hulle kinders gebaar het. Dit is die geweldiges uit die ou tyd, die manne van naam” Ons het probleme met hierdie vers soos dit in die King James lees, waar dit 'seuns van God' lees, gebaseer op die Masoretiese teks. Ander antieke verhale oor hierdie gebeurtenis in apokriewe literatuur het "seuns van die hemel", en sommige eksemplare van die Septuaginta het "engele". [Sien die probleem met Genesis 6: 1-4] Hierdie voorlesings is vir ons meer aangenaam, aangesien latere Skrif ons inlig dat dit inderdaad gevalle engele was, soos Judas dit noem "die engele wat hul eerste landgoed verlaat het" en Petrus "die engele wat gesondig het ", maar selfs dit is nie ons sentrale kwessie hier nie.

Wat ons hier wil raaksien, is waar daar staan "daar was reuse op die aarde in daardie dae" dat daar al reuse op die aarde was, waarvoor die Hebreeuse woord nefilim is. Dit woord, volgens Strong's Concordance, is afgelei van 'n Hebreeuse werkwoord nafal, wat beteken om te val. Terwyl die enkelvoud nephil dikwels geïnterpreteer word as 'n feller, as iemand wat dinge laat val, en dan 'n boelie of 'n reus, sou ons daarop aandring dat dit 'n gevalle een beteken. Die nefrim van Genesis hoofstuk 6 is die gevalle mense, en die oorsprong daarvan word eers in Openbaring hoofstuk 12 in die Skrif beskryf, in die woorde van Christus wat gekom het om dinge te onthul wat “geheim gehou is van die grondlegging van die wêreld af”. Dit is ook waarna in die 2de brief van Petrus, of in

die brief van Judas, verwys word, waarna hy geskryf het van “6 ... die engele wat nie hul eerste erf gehou het nie, maar hulle eie woning agtergelaat het, in wie hy voorbehou het” ewige kettings onder duisternis tot die oordeel van die groot dag. ”

Die verslag oor die gevalle mense, wat in ons Bybel slegs in die profetiese taal van die Openbaring verduidelik word, lui dus: “7En daar het oorlog in die hemel gekom: Mígaël en sy engele het oorlog gevoer teen die draak, en die draak en sy engele het oorlog gevoer; 8 en hulle kon nie oorwin nie, en hulle plek was in die hemel nie meer te vinde nie. 9 En die groot draak is neergewerp, die ou slang wat genoem word duiwel en Satan, wat die hele wêreld verlei, hy is neergewerp op die aarde, en sy engele is saam met hom neergewerp. 10 Toe hoor ek 'n groot stem in die hemel sê: Nou het die heil en die krag en die koningskap die eiendom van onse God geword, en die mag van sy Christus; want die aanklaer van ons broeders is neergewerp, hy wat hulle aanklaag voor onse God, dag en nag. 11 En hulle het hom oorwin deur die bloed van die Lam en deur die woord van hulle getuïenis, en hulle het tot die dood toe hulle lewe nie liefgehad nie. 12 Daarom, wees verheug, o hemele en die wat daarin woon; wee die bewoners van die aarde en die see, want die duiwel het na julle neergedaal met groot woede, omdat hy weet dat hy min tyd het.”

Soos ons beweer het, is Genesis op sigself nie 'n volledige openbaring van antieke tye nie. As dit so was, sou dit verduidelik hoe die reuse, of gevalle, alreeds op die aarde was, maar dit is nie so nie. Die slang, die nephilim wat reeds voor die sonde van die verslag in Genesis hoofstuk 6 voorgekom het, is nie beskryf as 'n deel van die skeppingsverslag van Genesis hoofstuk 1 nie, maar dit is daar, en slegs die Openbaring lig ons in oor hoe hulle het daar gekom. Dit is gesamentlik die Boom van die Kennis van Goed en Kwaad wat Yahweh nie geplant het nie, maar wat "in die middel van die tuin"

was. As gevolg van die sonde in Genesis hoofstuk 6, het Yahweh gesê dat Hy die mens wat Hy gemaak het, sou vernietig. Maar Hy het niks gesê om die nephilim te straf nie. So het Hy 'n vloed op die aarde gestuur wat al die afstammeling van Adam behalwe agt vernietig het, nadat hy Noag en sy seuns en hulle vroue bewaar het. Na die vloed word 'n tabel met nasies gelys wat toon watter nasies van die seuns van Noag afkomstig was. Maar voordat ons daarvandaan voortgaan, moet ons eers 'n ander belangrike aspek bespreek van die gebeure wat in Genesis hoofstuk 6 beskryf word. In hoofstuk 3 van sy eerste brief vertel die apostel Johannes ons dat " 4Elkeen wat die sonde doen, doen ook die wetteloosheid, want die sonde is wetteloosheid."

Toe sê Paulus van Tarsus, oor die wet wat op Sinai gegee is, in Romeine hoofstuk 5: " 13 want vóór die wet was daar al sonde in die wêreld; maar sonde word nie toegereken as daar geen wet is nie. 14 Tog het die dood geheers van Adam af tot op Moses, ook oor hulle wat nie gesondig het in die gelykheid van die oortreding van Adam nie, wat 'n voorbeeld is van Hom wat sou kom."

Paulus het dit gesê en het uitdruklik oor die wet van Moses gepraat, en natuurlik moes mense op baie ander maniere gesondig het as wat in Genesis hoofstukke 3 en 6 beskryf word, maar die sondes is nie toegereken nie, omdat daar geen wet was nie. Om hierdie rede kon selfs Kain nie tereggestel word omdat hy Abel vermoor het nie.

Maar Adam en Eva is gestraf, en etlike geslagte later, behalwe vir die agt wat gered is, is al die afstammeling van Adam en Eva weer in die vloed gestraf. So, watter wet het hulle oortree wat hulle straf genoodsaak het, as die wet op Sinai nog nie gegee was nie? Alhoewel daar geen wet was soos wat Moses op Sinai gegee het nie, en daarom is Paulus nie verkeerd nie, was daar een wet, en dit is wat almal oortree het. Deur hierdie

wet te oortree, het die hele Adamiese ras in die dae van Noag straf opgelê, en dit word beslis beskryf in Genesis hoofstuk 6. Die wet is dieselfde wet wat Adam oortree het, en dit is aan Adam gegee in Genesis hoofstuk 2: “16 En die HERE God het die mens beveel en gesê: Van elke boom van die tuin mag jy vry eet; 17 maar van die boom van kennis van goed en kwaad, daarvan mag jy nie eet nie; want die dag as jy daarvan eet, sal jy jy sal sekerlik sterf. ” As die Adamiese manne van Genesis hoofstuk 6 vir hul sonde gestraf word, moes dit dus wees vir hierdie wet wat hulle oortree het, aangesien dit die enigste wet was wat Adam gegee is, en dit bewys ook die inhoud van die sonde in Genesis hoofstuk 3 was dieselfde as dié van hoofstuk 6.

Die enigste oortreding waarvoor die manne van Genesis hoofstuk 6 moontlik tereg gestraf is, is die oortreding van hierdie enkele wet wat Yahweh aan hul eerste vader, Adam, gegee het. Daarom was die ras-vermenging van Genesis hoofstuk 6 die daad van die eet van die boom van die kennis van goed en kwaad, en dit was dieselfde sonde wat Eva gepleeg het en wat Adam aanvaar het, waarvoor hulle self baie gestraf is vroeër. Daarom beweer ons dat die straf op die manne van Genesis hoofstuk 6 vir rasvermenging met die Nefilim, die gevalle, bewys dat die Boom van die Kennis van Goed en Kwaad inderdaad 'n ras van mense is, wat ook die duiwel en sy engele, want die vermaning om van die boom te eet was die enigste wet wat die afstammeling van Adam kon oortree het. Yahweh God is nie onregverdig nie en vernietig mense weens dinge wat hulle nie kon weet dat dit verkeerd was nie. Maar Hy het wel vir Adam gesê dat een ding verkeerd is, en dit is hoe Adam en Eva en hulle afstammeling van Genesis 6 oortree het. Om terug te keer na Genesis hoofstuk 10, kry ons 'n lys van nasies wat afstam van die seuns van Noag en hulle vrouens, ter vervulling van die seën

wat hy ontvang het, waar dit in Genesis hoofstuk 9 staan: “1EN God het Noag en sy seuns geseën en aan hulle gesê: Wees vrugbaar en vermeerder en vul die aarde.”

In Genesis hoofstuk 11 word die gevolglike nasies van mekaar verdeel en versprei oor die hele land. Saam met die Skrif help latere geskiedenis en moderne argeologie ons om vas te stel dat hierdie nasies die Blanke nasies van die antieke wêreld is, wat versprei het vanaf die Indus -riviervallei noord na Tibet, en wes deur die kuste van Suid-Europa en noordelike Afrika. Die gevolglike Blanke beskawing wat deur hierdie nasies geskep is, bly egter eeue lank gesentreer in en rondom Mesopotamië, die Levant en Egipte. Maar in Genesis, hoofstuk 14, sien ons melding van verskeie stamme wat nie in Genesis hoofstuk 10 gelys is nie, dit is Zuzims, Emims en Refaim. Daar lees ons: “5Toe kom Kedor-Laómer in die veertiende jaar, en die konings wat saam met hom was, en hulle verslaan die Refaiëte in Ásterot-Karnaim en die Susiëte in Ham en die Emiëte in die vlakte van Kirjatáim 6 en die Horiëte op hulle gebergte Seïr, tot by El-Paran wat aan die woestyn lê. Ons sal die oortollige letter 's' laat val, aangesien hierdie woorde almal in hul Hebreeuse vorm meervoud is, Zuzim, Emim en Rephaim. Chedorlaomer is beskryf as die "koning van Elam", 'n Adamitiese nasie wat afkomstig was van Sem en wat in die latere geskiedenis bekend staan as Persië.

Dus, as die Zuzim, Emim en Refaim nie in Genesis hoofstuk 10 vermeld word nie, as dit nie onder die seuns van Noag genoem word nie, wie is dit dan? En as alle mense van Noag afstam, waarom is dit dan selfs belangrik dat ons die genealogie van hoofstuk 10 van Genesis ontvang? Maar as daar mense teenwoordig is wat nie van Noag afstam nie, dan is dit beslis belangrik, en ons is voorsien van hierdie inligting omdat dit wel

saak maak, sodat ons sekere onderskeid kan tref. In die Hebreuse leksikon Brown-Driver-Briggs word die woord Zuzim gedefinieer as " ronddwaalde wesens '1) 'n ou volk van onsekere oorsprong, miskien inwoners van die ou Ammon oos van die Jordaan. " Ons sou beweer dat as hulle van Noag afstam, hulle oorsprong nie as 'onseker' genoem sou word nie. Ons sou verder beweer dat Yahweh geen veronderstelde mense geskep het wat slegs 'ronddwaalde wesens' genoem is nie, en nie eers 'n eie naam gehad het nie. Net so word die woord Emim in dieselfde leksikon gedefinieer as " verskrikkinge '1) ou inwoners van Moab', maar natuurlik was daar nog geen Moabiete in hierdie vroeë tyd nie. Net soos die Zuzim, het die Emim geen regte naam nie, en word dit nie aangetref in die geslagsregister van die ras van Adam wat in Genesis hoofstuk 10 gegee word nie. Dan is daar die Refaïm, en dit woord beteken "reuse, Rephaim 1a) ou ras van reuse" , en hulle word beslis nie in Genesis hoofstuk 10 gelys nie.

Weens die sonde van Gam, die seun van Noag, het Noag een van die seuns van Gam, Kanaän, vervloek. Kanaän is blykbaar, nadat hy vervloek is, ook deur sy Adamiese broers vermy. In Genesis hoofstuk 15 sien ons dus die verskillende stamme van die Kanaäniete, die afstammeling van Kanaän, wat te midde van vreemdelinge woon. Waar Abraham in kennis gestel is dat sy nageslag, of saad, hierdie mense sou vervang, lees ons in daardie hoofstuk "18Op dié dag het die HERE met Abram 'n verbond gesluit en gesê: Aan jou nageslag gee Ek hierdie land, van die rivier van Egipte af tot by die groot rivier, die Eufraatrivier: 19 die Keniete en Kenissiete en Kadmoniete

20 en Hetiete en Feresiete en Refaïete 21 en Amoriete en Kanaäniete en Girgasiëte en Jebusiete. " Van hierdie lys van tien stamgroepe is gesê dat die Hetiete, Girgasiëte, Amoriete en Jebusiete almal afkomstig was van die Kanaäniete in Genesis hoofstuk 10. Hoewel hulle in Genesis hoofstuk 15 hulle eie meer spesifieke name genoem het, is

Kanaäniete ook afsonderlik genoem, is dit duidelik dat nie alle Kanaäniete meer spesifieke name gekry het nie. Maar die Keniete, die woord wat gebruik word om 'n stam hier te beskryf en nie 'n beroep nie, is die afstammeling van Kain, en hier sien ons ook die Refaïe weer, terwyl die Kenizziete, die Kadmoniete en die Perizziete nie in Genesis hoofstuk 10 genoem word nie, en daarom is hulle ook van duistere oorsprong. Die Hebreeuse leksikon wat in die oorspronklike Strong's Concordance voorkom, sê dat die woord Keniet 'n patroniem is van die naam Kain en dit omskryf as: "n Keniet of lid van die stam van Kajin", en op sy beurt definieer dit Kajin as 'die naam van die eerste kind", met verwysing na die Kain van Genesis hoofstuk 4, en "van 'n oosterse stam", wat slegs die Keniete kan wees wat in Genesis hoofstuk 4, die afstammeling van Kain, genoem word, en hulle moet hierdie Keniete van Genesis hoofstuk 15 wees. Gesenius se Hebreeus-Chaldee-leksikon verbind ook die naam Kain met die stam van die Keniete.

Later, in die Evangelie, vertel Christus aan sy teëstanders dat hulle inderdaad van Kain afstam, waar Hy in Johannes hoofstuk 8 sê: "44Julle het die duiwel as vader, en die begeertes van julle vader wil julle doen. Hy was 'n mensemoordenaar van die begin af en staan nie in die waarheid nie, omdat daar in hom geen waarheid is nie. Wanneer hy leuentaal praat, praat hy uit sy eie, omdat hy 'n leuenaar is en die vader daarvan." Slegs Kain was 'n "moordenaar van die begin af", en 'n duidelike historiese verband bestaan in die Skrif van die Keniete tot die Kanaäniete met wie hulle vermeng het, tot die Edomiete wat afstam van Esau en sy Kanaänitiese vroue en destyds af na die Idumaeërs in Judea van Christus. In Matteus hoofstuk 23, en in Lukas hoofstuk 11, het Christus ook sy teëstanders aan Kain verwant deur toe in kennis te stel dat hulle verantwoordelik gehou sou word vir die bloed van Abel, iets waarvoor slegs die

nageslag van Kain aanspreeklik sou wees. Aangesien Seth nog nie gebore is nie, kon geen afstammeling van Seth aanspreeklik gehou word vir die bloed van Abel nie.

Wat die Refaïme betref, in 1 Samuel hoofstuk 17 word Dawid bekend daarvoor dat hy Goliat, die reus, vermoor het “wie se lengte ses el en 'n span was”.

Volgens die kortste skatting van die lengte van 'n el, wat 18 duim is, was Goliat ongeveer 9 voet en 4 sentimeter lank. Maar Goliat was nie 'n afwyking nie. Soos ons in 2 Samuel hoofstuk 21 kan sien, was hy uit 'n hele familie van sulke reuse, waar ons lees: “16En Jisbi-Benob wat uit die kinders van die Refaïete was — die gewig van sy spies was driehonderd *sikkels* koper in gewig, en hy was omgord met 'n nuwe *swaard* — het gedink om Dawid te verslaan. 17 Maar Abísai, die seun van Serúja, het hom gehelp en die Filistyn verslaan en hom gedood. Toe het die manne van Dawid hom besweer en gesê: U mag nie meer saam met ons uittrek na die geveg nie, dat u die lamp van Israel nie uitblus nie. 18 En daarna was daar weer oorlog met die Filistyne in Gob. Toe het Sibbegai, die Husatiet, Saf, uit die kinders van die Refaïete, verslaan. 19En daar was weer oorlog met die Filistyne in Gob; en Élhanan, die seun van Jáäre-Orgim uit Betlehem, het Góliat, die Gittiet, wie se spiessteel soos 'n wewersbalk was, verslaan. 20En daar was weer oorlog in Gat; en daar was 'n baie lang man, met ses vingers aan elke hand en ses tone aan elke voet, vier-en-twintig in getal, en hy was ook 'n afstammeling van die Refaïete. 21En hy het Israel gehoon, maar Jónatan, die seun van Símea, die broer van Dawid, het hom verslaan. Die woord vir reus in die gedeeltes in 1 en 2 Samuel is rapha 'of raphah, waarvan die meervoudsvorm soms onvertaal word, as Rephaim. Maar daar was ander reuse behalwe die familie van Goliat. Een van hulle was Og van Basan, en 'n ander is Anak, die vader van die Anakim. Dan, in Deuteronomium hoofstuk 2, het ons 'n openbaring van die identiteit van daardie Genesis hoofstuk 14 Emim, waar ons in 'n beskrywing van die land Moab lees dat ' 10

Die Emiete het tevore daarin gewoon, 'n volk groot en talryk en hoog van gestalte soos die Enakiete. 11 Hulle word ook vir Refaïete gehou, soos die Enakiete; maar die Moabiete het hulle Emiete genoem.” Die woord vir reuse in daardie gedeelte is ook Refaïm. Verder in die hoofstuk is dit weer Refaim waar ons van die land Ammon lees: “20Dit word ook as 'n land van Refaïete beskou; Refaïete het tevore daarin gewoon, en die Ammoniete het hulle Samsummiete genoem — 21 'n volk groot en talryk en hoog van gestalte soos die Enakiete — maar die HERE het dié voor hulle uit verdelg, sodat hulle dié uit hulle besitting verdryf en in hulle plek gaan woon het;

Dan lees ons in Numeri hoofstuk 13, in die verslag oor die land Kanaän wat deur die spioene aan Moses gegee is: “33 Ons het daar ook die reuse gesien, die kinders van Enak, van die reuse afkomstig; en ons was soos sprinkane in ons oë; so was ons ook in hulle oë.” En daar sien ons die reuse, die seuns van Anak, wat uit die reuse kom; en ons was in ons eie as sprinkane, en so was ons voor hulle oë. ”

Maar die woord vir reuse in daardie gedeelte is nie Refaïm nie. Dit is eerder Nefilim, of gevalle mense, dieselfde woord wat in Genesis hoofstuk 6 verskyn. Dit hou direk verband met die reuse van die land Kanaän met die boom van die kennis van goed en kwaad waaruit die afstammeling van Adam in die dae van Noag, en oënskynlik het die Kanaäniete en ander nog steeds van daardie boom geëet. Terwyl die Refaïete van die Nefilim was, was oënskynlik nie al die Nefiliete Rephaim of reuse nie. Dit is geen wonder nie, dat Yahweh beveel het dat die kinders van Israel die hele Kanaäniete vernietig en dat Esau nooit sy eersgeboortereg kon herstel nie. Maar die reuse het hulle nie tot Palestina beperk nie. Die antieke legendes van Mesopotamië beskryf ook reuse, soos Gilgamesh en Enkidu, reuse wat oor hul stede geheers het en afstammeling van

hul gode was. Die Grieke het ook sulke legendes gehad, soos die gevegte tussen die gode en die Titans. In die 6de eeu voor Christus het die Edomiete noordwaarts getrek na die lande Israel en Juda wat grootliks deur die Assiriese en Babiloniese deportasies vakant gelaat is. Nadat die mense van Juda wat na Jerusalem teruggekeer het, hulself gevestig het en 'n formidabele weermag ontwikkel het, het hulle begin om die Edomiete en ander vreemdelinge in Judaea met geweld om te skakel na die beoefening van Judaïsme, 'n proses wat etlike dekades geneem het om te voltooi. Teen die tyd van die bediening van Christus het die Edomiete weer die dominante element van die bevolking geword, en onder die Romeine en die Herodiane beklee hulle die gesagsposisies in die plaaslike regering. Omdat hulle die status van die Jode in Judaea gehad het, trou hulle al meer as 150 jaar met die Israeliete van Judea teen die tyd dat Johannes die Doper begin aankondig het, soos dit opgeteken is in Matteus hoofstuk 3 “10Maar die byl lê ook al teen die wortel van die bome. Elke boom wat geen goeie vrugte dra nie, word uitgekop en in die vuur gegooi. 11 Ek doop julle wel met water tot bekering; maar Hy wat ná my kom, is sterker as ek, wie se skoene ek nie waardig is om aan te dra nie. Hy sal julle doop met die Heilige Gees en met vuur. 12 Sy skop is in sy hand, en Hy sal sy dorsvloer deur en deur skoonmaak en sy koring in die skuur saambring, maar die kaf sal Hy met onuitbluslike vuur verbrand.”

Johannes het natuurlik nie gepraat oor vrugtebome of selfs koring nie. Hy het eerder allegories gepraat oor bome as rasse van mense. Die byl sou op hul wortels gelê word, want van die begin af kon hele bome geen goeie vrugte dra nie. Daarom het Christus ook gesê, soos dit in Matteus hoofstuk 15 voorkom: “13Maar Hy antwoord en sê: Elke plant wat my hemelse Vader nie geplant het nie, sal ontwortel word.” As ons teruggaan

na die bome in die tuin, het ons in Genesis hoofstuk 2 gesien dat daar slegs twee bome was wat Yahweh God nie in die grond geplant het nie: die Boom van die Lewe en die Boom van die kennis van goed en kwaad. Deur hierdie bome korrek te identifiseer, kan ons verstaan wat Hy van plan is om op te wek, wat Hy nie geplant het nie. In Genesis hoofstuk 3, nadat die straf van Adam vir die oortreding in Eden deur Yahweh aangekondig is, lees ons: “22Toe sê die HERE God: Nou het die mens geword soos een van Ons deur goed en kwaad te ken. As hy nou maar nie sy hand uitsteek en ook van die boom van die lewe neem en eet en lewe in ewigheid nie! 23Toe stuur die HERE God hom weg uit die tuin van Eden om die grond te bewerk waaruit hy geneem is. As die mens dus van die Boom van die Lewe eet, kan hy die ewige lewe hê, maar intussen sal hy sterf. As deel van sy straf is aan Adam in dieselfde hoofstuk gesê: “19 In die sweet van jou aangesig sal jy brood eet totdat jy terugkeer na die aarde; want daaruit is jy geneem; want stof is jy, en tot stof sal jy terugkeer. ” Later, in die evangelie van Johannes, in hoofstuk 6, het Yahshua Christus gesê: “47Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, wie in My glo, het die ewige lewe. 48 Ek is die brood van die lewe.”

Later, in Johannes hoofstuk 15, word die betekenis van die uitdrukking “boom van die lewe” later duidelik, waar Christus opgeteken is: 1EK is die ware wynstok, en my Vader is die landbouer. 2 Elke loot wat in My nie vrug dra nie, neem Hy weg; en elke loot wat vrug dra, dié maak Hy skoon, sodat dit meer vrug kan dra. 3 Julle is alreeds rein deur die woord wat Ek tot julle gespreek het. 4 Bly in My, soos Ek in julle. Net soos die loot geen vrug kan dra van homself as dit nie in die wynstok bly nie, so julle ook nie as julle in My nie bly nie. 5Ek is die wynstok, julle die lote. Wie in My bly, en Ek in hom, hy dra veel vrug; want sonder My kan julle niks doen nie.” Terwyl daar in die begin twee bome

in die middel van die tuin van God was, is daar in hoofstuk 22 van die Openbaring aan die einde net een van die twee bome, waar ons in die beskrywing van die stad lees van God dat “2 In die middel van sy straat en weerskante van die rivier was die boom van die lewe wat twaalf *maal* vrugte dra en elke maand sy vrugte gee, en die blare van die boom is tot genesing van die nasies.” Soos ons dikwels gesê het, byvoorbeeld in ons onlangse aanbieding oor die evangelie van Johannes, deel 18: Die gelykenis van die brood van die lewe: Om terug te gaan na Genesis hoofstuk 3, nadat die straf van die man uitgespreek is, lees ons: “24 So het Hy dan die mens weggedrywe en gérubs aan die oostekant van die tuin van Eden laat woon, met die swaard wat vlam en flikker, om die toegang tot die boom van die lewe te bewaak.” Die volgende keer dat die gerubs gesien word, is dit bo -op die verbondsark, weerskante van die versoendeksel. In teenstelling met die leerstellings van die kerk, het die gerubs nie die pad na die Boom van die Lewe verhinder of geblokkeer nie, maar eerder was die gerubs simbolies van die behoud van die pad na die Boom van die Lewe, sodat die mens dit uiteindelik deur Christus kon vind. Dit is op die ark dat Yahweh te midde van die gérubs in die oordeel verskyn het, en die tafels van die wet was binne, saam met die staf van Aäron en die goue pot manna. Daarom moet dit duidelik wees dat die wetplate die 'weg van die boom van die lewe' verteenwoordig, en die ander dinge herinner aan die vroeë geskiedenis van Israel en hul beloftes om die wet te onderhou. Salomo het in Spreuke hoofstuk 3 geskryf oor die wysheid wat van Yahweh kom en gesê: “17 sy weë is lieflike weë, en al sy paaie is vrede. 18 Dit is 'n lewensboom vir die wat dit aangryp, en elkeen wat dit vashou, is gelukkig.” Alhoewel die kinders van Israel die wet nie kon onderhou nie, het die wet Israel voldoende bewaar tot die voorkoms van die Messias, wat die Boom van die Lewe is, en in hierdie opsig was die manna ook 'n tipe vir Hom. By Hom is die Brood van die Lewe, Hy is die eersteling van die Boom van die Lewe, en die kinders van Israel moet daarvan eet om vir ewig te lewe, soos aan die eerste mens Adam beloof is by die sondeval, dat as hy ' neem ook van die boom van die lewe en eet, ”sodat hy herstel sou

word. Die gehoorsame takke is die wat op die wingerdstok bly. So 'n bietjie verder in Openbaring hoofstuk 22, sien ons 'n bevestiging van hierdie interpretasie, waar dit sê: 14 Salig is die wat sy gebooi doen, sodat hulle reg kan hê op die boom van die lewe en ingaan deur die poorte in die stad.” Die poorte van die stad, soos dit in Openbaring hoofstuk 21 beskryf word, is gemerk met die name van die twaalf stamme van die kinders van Israel. As hulle dus suiwer is, wat beteken dat hul voorouers aan die Boom van die Lewe vasklou en die wet van God onderhou het, wat beteken dat hulle seuns is en nie bastards nie, dan kan hulle die Stad van God binnegaan. Die Boom van die lewe verteenwoordig klaarblyklik God self, Christus en sy Adamiese ras, waaruit die kinders van Israel gekies is om die aarde te beërwe. Dit sien ons byvoorbeeld in Jesaja hoofstuk 27: “6In die dae wat kom, sal Jakob wortel skiet, Israel sal bloei en uitbot, sodat hulle die wêreld vol vrugte sal maak.” As die Boom van die Lewe 'n ras van mense verteenwoordig, iets wat ons nie leer sonder die Openbaring en gelykenisse van Christus nie, en as die wet van God die weg na die Boom van die Lewe is, dan is die Boom van die Kennis van die Goeie en die Bose is ook 'n ras, of selfs waargenome rasse van mense, en in stryd met die wet sal hulle gewortel word, omdat hulle nie deur Yahweh geplant is nie. Om dieselfde rede het Christus ook gesê, soos dit in Matteus hoofstuk 7 opgeteken staan, “15 Maar pas op vir die valse profete wat in skaapsklere na julle kom en van binne roofsugtige wolwe is. 16 Aan hulle vrugte sal julle hulle ken. 'n Mens pluk tog nie duiwe van dorings of vye van distels nie! 17 So dra elke goeie boom goeie vrugte; maar 'n slegte boom dra slegte vrugte. 18 'n Goeie boom kan geen slegte vrugte dra nie, en 'n slegte boom ook geen goeie vrugte nie. 19 Elke boom wat nie goeie vrugte dra nie, word uitgekap en in die vuur gegooi. 20 So sal julle hulle dan aan hul vrugte ken.” Die vrug het nie 'n keuse om goed of kwaad te wees nie; dit is goed of sleg slegs deur die boom waaruit dit kom.

Ook dit moet 'n verwysing wees na mense, soos dit met valse profete verband hou, na wolwe in skaapsklere, en ons lees in Judas “4Want sekere mense het ingesluit wat lank tevore al opgeskryf is vir hierdie oordeel, goddelose mense wat die genade van onse God verander in ongebondenheid, en die enigste Heerser, God, en onse Here Jesus Christus verloën.” Manne wat “onbewustelik ingesluit het” en “wat vroeër tot hierdie veroordeling verordineer was”, kon nie van die Boom van die Lewe afkomstig gewees het nie, en daarom is hulle nie deur Yahweh geplant nie. Ons weet egter dat dit 'n verwysing is na mense waar Christus in Matteus hoofstuk 7 op dieselfde plek voortgegaan het en gesê het: “21 Nie elkeen wat vir My sê: Here, Here! sal ingaan in die koninkryk van die hemele nie, maar hy wat die wil doen van my Vader wat in die hemele is. 22Baie sal in daardie dag vir My sê: Here, Here, het ons nie in u Naam geprofeteer en in u Naam duiwels uitgedrywe en in u Naam baie kragte gedoen nie? 23 En dan sal Ek aan hulle sê: Ek het julle nooit geken nie. Gaan weg van My, julle wat die ongeregtigheid werk! Christus het in Johannes hoofstuk 3 aan Nikodemus gesê dat ” 3Jesus antwoord en sê vir hom: Voorwaar, voorwaar Ek sê vir jou, as iemand nie weer gebore word nie, kan hy die koninkryk van God nie sien nie.” Later, in Johannes hoofstuk 8, het Hy vir sy teëstanders gesê: “23En Hy sê vir hulle: Julle is van benede, Ek is van bo; julle is uit hierdie wêreld, Ek is nie uit hierdie wêreld nie.” Omdat ons 'uit die onder' is, kan ons aflei dat daar 'n groter aantal mense is wat nie 'van bo af' gebore is nie en die koninkryk van God dus nooit sal sien nie. Kort daarna, in dieselfde gesprek wat in Johannes hoofstuk 8 opgeteken is, het Hy vir hulle gesê: “37Ek weet dat julle die geslag van Abraham is; maar julle probeer om My om die lewe te bring, omdat my woord geen ingang in julle vind nie.” Maar om toe te gee dat sy teëstanders die afstammeling van Abraham was, erken nie dat hulle Israeliete is nie, aangesien die bevolking van Judaea soveel Edomiete bevat - indien nie 'n nog groter aantal nie - en Abraham het ook ander seuns.

Daarom, soos Christus voortgegaan het, ontken Hy hulle hulle bewering dat God hulle Vader is: “38Ek spreek van wat Ek by my Vader gesien het, en julle doen ook wat julle by jul vader gesien het. 39 Hulle antwoord en sê vir Hom: Ons vader is Abraham. Jesus sê vir hulle: As julle die kinders van Abraham was, sou julle die werke van Abraham doen; 40 maar nou probeer julle om My om die lewe te bring, iemand wat aan julle die waarheid vertel het, wat Ek van God gehoor het. Dit het Abraham nie gedoen nie.”

Om Abraham se nageslag te wees, maak hulle nie van Abraham se kinders as hulle bastards is nie, en as hulle Edomiete is, is hulle beslis bastards. Terwyl Christus verder voortgaan, het sy teëstanders ontken dat hulle baster was, wat toon dat hulle presies weet wat Hy bedoel het: “41Julle doen die werke van jul vader. Toe sê hulle vir Hom: Ons is nie uit ontug gebore nie; ons het een Vader, naamlik God.

42En Jesus sê vir hulle: As God julle Vader was, sou julle My liefhê, want Ek het uit God uitgegaan en gekom; want Ek het ook nie uit Myself gekom nie, maar Hy het My gestuur.43Waarom ken julle my spraak nie? Omdat julle na my woord nie kan luister nie. Hierdie gebeurtenis is geprofeteer in Maleagi, hoofstuk 2, waar die profeet klaarblyklik van Judaea praat, en die sonde van Juda as 'n tipe gebruik vir wat van Judea sou word. Daar tuggtig Yahweh die priesters omdat hulle 'die verbond van Levi bederf het', en hulle word voorgestel dat hulle die aanklag beantwoord deur te sê: ' 10 Het ons nie almal een Vader nie? Het een God ons nie geskape nie? Waarom handel ons dan troueloos met mekaar, deur die verbond van ons vaders te ontheilig? 11Juda het troueloos gehandel, en 'n gruwel is in Israel en in Jerusalem gepleeg; want Juda het die heiligdom van die HERE, wat Hy liefhet, ontheilig, en hy het die dogter van 'n uitlandse god getrou.’” In Genesis het Juda 'met die dogter van 'n vreemde god getrou' toe hy 'n vrou van die Kanaäniete geneem het, en sy seuns is verwerp, slegs een van hulle is gespaar. Maar Yahweh was genadig oor Juda, skynbaar ter wille van sy vader Jakob, en deur die situasie met Tamar het Juda uiteindelik wettige nageslag gehad in

Pharez en Zarah, wat die seëninge geërf het. Maar Esau, wat ook die vrouens van die Kanaäniete geneem het, was nie genadig nie, en daarvoor was al sy nageslag vervloek. Later, met verwysing na dieselfde situasie in Judea, het Paulus in hoofstuk 9 in Romeine, die redes vir die verwerping van Christus in Judea verduidelik deur 'n vergelyking tussen Jakob en Esau te maak en te verduidelik dat die Israeliete voorwerpe van barmhartigheid is, terwyl die Edomiete vaartuie van vernietiging. Hy het dit verduidelik in verband met sy getuienis dat hy slegs vir die van sy eie familie gebid het, aangesien hulle nie almal Israeliete was nie. Die historiese verslae in Josephus en Strabo getuig dat baie van die mense inderdaad Edomiete was. Paulus sê dit in dieselfde brief waar hy ook in Romeine in 'n biddende groet in hoofstuk 16 aan die Romeine gesê het: " 20En die God van vrede sal die Satan spoedig onder julle voete verbrysel. " Baie van die Edomiete het egter die vernietiging van Jerusalem wat kort daarna gevolg het, oorleef, en deur die geskiedenis staan baie van hulle afstammeling as Jode bekend. Soos Christus vir sy teëstanders gesê het, in Johannes hoofstuk 10, 26 Maar julle glo nie, want julle is nie van my skape nie, soos Ek vir julle gesê het. Satan, die ou slang, die draak, die duiwel, hierdie etikette word almal in die Skrif gebruik as gesamentlike terme wat die vyande van God beskryf, wie se oorsprong op sy beurt in hoofstuk 12 van die Openbaring van Yahshua Christus beskryf word. Genesis hoofstuk 3, 'n gelykenis wat 'n seksuele oortreding beskryf, was Kain 'n seun van die duiwel. Daarom het Christus hom 'n duiwel genoem, omdat dit sy oorsprong was.

Omdat daar slegs een wet was, moes die oortreding van Genesis hoofstuk 3 dieselfde gewees het as die oortreding van Genesis hoofstuk 6, maar in verskillende terme beskryf. Daarom, toe hy terugkeer na Johannes hoofstuk 8, sê Christus vir diegene wat Hom teëstaan: "44Julle het die duiwel as vader, en die begeertes van julle vader wil julle doen. Hy was 'n mensemoordenaar van die begin af en staan nie in die waarheid nie, omdat daar in hom geen waarheid is nie. Wanneer hy leuentaal praat, praat hy uit

sy eie, omdat hy 'n leuenaar is en die vader daarvan. 45 Maar omdat Ek die waarheid spreek, glo julle My nie 46 Wie van julle oortuig My van sonde? En as Ek die waarheid spreek, waarom glo julle My nie? 47 Die wat uit God is, luister na die woorde van God. Daarom luister julle nie, omdat julle nie uit God is nie.” As Kain werklik die seun van Adam was, kon Kain nie 'n duiwel gewees het nie, aangesien 'n goeie boom nie slegte vrugte kan lewer nie. Maar nadat Adam Eva in haar sonde aanvaar het, het hy self ook gesondig en Kain as sy wettige seun aanvaar terwyl Kain nie sy natuurlike seun was nie. Daarom kon Kain se offer nie aanvaar word nie, en Yahweh daag hom uit om goed te doen terwyl hy weet dat hy nie goed kan doen nie, aangesien die sonde wat "voor die deur lê" die omstandighede van sy geboorte was. Om hierdie rede kan 'n duiwel aanspraak maak op al die koninkryke van die wêreld, iets wat veronderstel was om aan Adam te behoort, soos dit in die evangelie in Matteus hoofstuk 4 en in Lukas hoofstuk 4 geïllustreer word.

Hoewel die Bybel ons self nie inlig oor die rede vir die opstand van die engele nie, wat die duidelike bron is van die Nefilim en ander verdorwe volke van beide die antieke en moderne wêreld, het ons in die Henog -literatuur wel 'n aanduiding dat die aard van hul opstand, of ten minste, die optrede van die rebelle in die nadraai daarvan. Die apostels self het dinge aangehaal of gesinspeel op dinge wat in die geskifte aan Henog toegeskryf word, maar ons kan nie seker wees dat wat ons as 1 Henog ken, dit is wat hulle noem nie, aangesien die werk vol is met toevoegings en interpolasies. Maar die Henog -literatuur uit die Dooie See -boekrolle, wat in die tyd van die apostels was, is miskien meer werd om na te dink. Met dit in gedagte, het ek in ons kommentaar op Lukas hoofstuk 4, wat hier in Junie 2012 aangebied is, die volgende geskryf: Uit 'n vertaling van die Qumran -boekrolle, The Dead Sea Scrolls, A New Translation deur Michael Wise, Martin Abegg Jr. en Edward Cook, op bladsy 247, 'n vertaling van 1Q23,

fragmente 1 en 6, wat ongelukkig hoogs gefragmenteerd is: "1 [... tweehonderd] 2 esels, tweehonderd esels, twee honderd [rooi ... ramme van die] drie kuddes, tweehonderd bokke, tweehonderd [... dier van die] 4 veld van elke dier, van elke [voël ...] 5 [...] vir wangedrag [...] ". En in dieselfde bron, 4Q531, fragment 2: "1 [...] hulle het [...] 2 [... hulle verwek] reuse en monsters [...] 3 [...] hulle verwek, en kyk, die hele [die aarde is bedorwe ...] 4 [...] met sy bloed en deur die hand van [...] 5 [reuse] wat nie vir hulle genoeg was nie en [...] 6 [...] en hulle wou baie [...] 7 [...] 8 verslind, 8 die monsters het dit aangeval. " Weereens, 4Q532, Kol 2 fragmente 1-6: "2 [...] vlees [...] 3 al [! ...] monsters [...] sal [...] 4 [.. .] sou hulle ontstaan [...] sonder ware kennis [...] omdat [...] 5 [...] die aarde [korrup geword het]] magtig [...] 6 [.. .] hulle oorweeg [...] 7 [...] van die engele op [...] 8 [...] uiteindelik sal dit vergaan en sterf [...] 9 [...] hulle veroorsaak groot korrupsie in die [aarde ...] 10 [... dit het nie] genoeg gehad om [...] 11 hulle sal [...] wees nie ". Alhoewel dit taamlik fragmentaries is, is die algemene tema van hierdie fragmente uit die sogenaamde Book of Giants duidelik duidelik. 'N Baie soortgelyke weergawe van wat hier verband hou, word gevind in [R.H. Charles se uitgawe van] 1 Henog, dit wil sê hoofstukke 86 en 88. Dit is hoogs waarskynlik dat berigte soos hierdie die inspirasie was vir die antieke chimera -mites van sowel die Griekse as die Nabye Oosterse mitologie. Die nageslag wat voortspruit uit die vakbonde van verskillende spesies, word later bastards genoem, byvoorbeeld in die Dooie See -boekie met die etiket 4Q204, wat onder die Henog -literatuur gereken word, en hulle uitwissing word voorspel waar dit sê "Uitwis al die geeste van die bastards en die seuns van die Wagters ", wat blykbaar profeties gepraat het en praat van die nageslag van die gevalle engele. Uiteindelik is daar skape, en al die ander is 'n bok wat bestem is vir die Poel van Vuur, waar die hel en die dood en die valse profeet is. Ek het dieselfde gedeelte weer aangehaal in 'n

voorlegging wat hier in November 2018 gemaak is, gebaseer op een van Clifton Emahiser se artikels en getiteld Identifisering van die Bybelse "Dier van die veld", deel 7. Daarna het ek ondersteunende bewyse van 'n vroeë Christelike skrywer bygevoeg, Justinus Martelaar, wat in die middel van die 2de eeu geskryf het, miskien honderd en dertig jaar na die opstanding van die Christus. Daarin het ek die volgende gesê, waar Justin Martyr breedvoerig aangehaal word: Hiermee was die vroeë Christelike skrywer Justin Martyr dit eens, maar dit is ook nie iets wat in die Griekse filosofie gevind word nie. Dit blyk duidelik in die tweede verskoning van Justin: Hoofstuk V. — Hoe die engele oortree het.

Maar as hierdie idee iemand besit, dat as ons God as ons helper erken, ons, soos ons sê, nie onderdruk en vervolg moet word deur die goddelose nie; dit sal ek ook oplos. God, toe Hy die hele wêreld gemaak het, en die dinge aards aan die mens onderwerp het, en die hemelse elemente gereël het vir die vermeerdering van vrugte en die wissel van die seisoene, en hierdie goddelike wet ingestel het - ook vir hierdie dinge het Hy klaarblyklik vir die mens gemaak - die sorg van mense en van alle dinge onder die hemel vir die engele wat Hy oor hulle aangestel het. Maar die engele het hierdie afspraak oortree en was geboei deur die liefde vir vroue en verwek kinders wat demone genoem word; en buitendien het hulle daarna die mensdom aan hulleself onderwerp, deels deur magiese geskrifte, en deels deur vrese en die strawwe wat hulle opgelê het, en deels deur hulle te leer om offers en reukwerk en offerande te bring, waarvan hulle in nood nodig was hulle was verslaaf deur wellustige hartstogte; en onder mense het hulle moorde, oorloë, egbreuk, onmatige dade en alle goddeloosheid gesaai. Waarvandaan ook die digters en mitoloë, sonder om te weet dat dit die engele en die demone was wat

deur hulle verwek is, wat hierdie dinge gedoen het aan mans en vroue en stede en nasies wat hulle aan die digters toeskryf God self, en vir diegene wat as sy nakomelinge beskou is, en aan die nakomelinge van diegene wat sy broer genoem is), Neptunus en Pluto, en weer aan die kinders van hulle hul nageslag. Want watter naam elkeen van die engele aan homself en sy kinders gegee het, met die naam het hulle hulle genoem.

Hier is dit duidelik dat vir Justin demone mans onder ons gebore is wat die gevolg was van die vakbonde tussen vroue en die sogenaamde "gevalle engele", maar daar is meer. Uit The Dialogue of Justin, Philosopher and Martyr, met Trypho, 'n Jood, uit Hoofstuk 4 met die titel The Soul of Itself Cannot See God:

[Trypho:] " 'En wat ly diegene wat na bewering onwaardig is vir hierdie skouspel? 'Het hy gesê.

[Justin:] "'Hulle is gevange gehou in die lyke van sekere wilde diere, en dit is hulle straf.'

[Trypho:] "' Weet hulle dan dat dit die rede is waarom hulle in sulke vorme is en dat hulle sonde begaan het? '

[Justin:] "'Ek dink nie so nie.'

[Trypho:] "'Dan put hulle geen voordeel uit hul straf nie, soos dit lyk: boonop sou ek sê dat hulle nie gestraf word nie, tensy hulle van die straf bewus is.'

[Justin:] "'Inderdaad nie.'

[Trypho:] "' Daarom sien siele God nie en transmigreer hulle nie na ander liggame nie; want hulle sou dit weet, sodat hulle gestraf word, en hulle sou bang wees om selfs die onbenulligste sonde daarna te pleeg. Maar dat hulle kan insien dat God bestaan en dat geregtigheid en vroomheid eerbaar is, dit is ek ook heeltewel met u eens, 'het hy gesê.

[Justin:] " U het reg, 'antwoord ek.

Volgens Justin Martyr is dus nie net demone mense nie, maar bese geeste is opgesluit in die lyke van wilde diere, wat blykbaar ook mense is, soos die apostels Petrus en Judas albei die infiltrators onder ons beskryf as "natuurlike brute diere". Met hierdie aspek van Justin se leringe, wat beslis Christelik en Bybels is, stem ons heelhartig saam. Die Rooms-Katolieke en die Ortodokse Kerk, wat beweer dat hulle op die sogenaamde kerkvaders gegrond is, het egter glad nie een van die vroeë kerkvaders gevolg nie, dus dink hulle dat diere mense kan wees, en dan probeer hulle om Christene te maak uit duiwels, in stryd met die leer van Christus. Selfs voordat hulle begin het, is die "Katolieke" en "Ortodokse" kerke deur die Jode, deur Satan self, gekap. 'N Ander aspek van hierdie gesprek wat ek in die verlede nie aangespreek het nie, is dat Justin Martyr dit as vanselfsprekend aanvaar het, dat Trypho, wat blykbaar 'n demoon was, korrek was, waar hy aangeneem het dat die demone gestraf word vir hul regstelling. Tog stel die apostels ons in kennis dat die demone in kettings van duisternis gebind is en wag op hulle vernietiging op die groot dag van die toorn van Yahweh. Hulle gaan dus nie reggestel word nie, maar eerder vernietig word. Tot op daardie tydstip gebruik Yahweh die demone in die tugtiging van Sy kinders, om hulle reg te stel vir die fout van opstand teen hulle God. Daarom het Paulus in Hebreërs geskryf: "8 Maar as julle sonder tugtiging is, waarvan almal deelagtig is, dan is julle bastards en nie seuns nie." Die bastards, wat almal sekere vernietiging in die gesig staar, het geen tugtiging nodig vir regstelling nie. Hier neem ons hierdie onthullings van Henog en Justin Martyr nog 'n stap verder. In Genesis hoofstuk 2 is daar 'n voorbeeld van die feit dat Yahweh kort na die skepping van Adam en voordat Eva geskep is, vir hom elke dier voorstel wat hy noem, en 'n punt word gemaak dat niemand van hulle vir Adam 'n geskikte sou maak

nie maat. So lees ons: “16 En die HERE God het die mens beveel en gesê: Van elke boom van die tuin mag jy vry eet: 17 maar van die boom van kennis van goed en kwaad, daarvan mag jy nie eet nie; want in die die dag as jy daarvan eet, sal jy sekerlik sterwe. ” Sodra Adam geskep is, was die "Boom van die kennis van goed en kwaad" reeds in die tuin, maar die aard van die boom word eers ten volle geopenbaar tot die koms van die Messias. Dit is die wet wat aan Adam gegee is, wat hy oortree het en waarvoor hy later gestraf is. Dit moet ook die wet wees wat sy nageslag oortree het, soos blyk uit Genesis 6, waarvoor hulle ook gestraf is, en daardeur ken ons die aard van beide oortredings. Dan gaan die verslag in Genesis hoofstuk 2 verder: “18Ook het die HERE God gesê: Dit is nie goed dat die mens alleen is nie. Ek sal vir hom 'n hulp maak wat by hom pas. 19En die HERE God het uit die aarde geformeer al die diere van die veld en al die voëls van die hemel en hulle na die mens gebring om te sien hoe hy hulle sou noem. En net soos die mens al die lewende wesens genoem het, so moes hulle naam wees. 20So het die mens dan name gegee aan al die vee en aan die voëls van die hemel en aan al die wilde diere van die veld, maar vir die mens het hy geen hulp gevind wat by hom pas nie As ons eers uit die Henog-literatuur geleer het wat die sonde van die gevalle engele was, kan ons sien dat hierdie gebeurtenis tussen Yahweh, Adam en die diere wat Hy geskep het, 'n anti-tesis bied wat die sonde van die gevalle engele beantwoord. Dit is weliswaar asof Justin Martyr dit nie heeltemal verstaan het nie, alhoewel hy inderdaad die resultaat daarvan uitgespreek het, waar hy gesê het dat die engele wat gesondig het "in die lyke van sekere wilde diere opgesluit is, en dit is hulle straf." Dit is die aard van die nie-Adamiese rasse: hulle is takke aan die stamboom, die boom van die kennis van goed en kwaad. Om hierdie rede deel hulle dieselfde lot as die duiwel en sy engele.

Die kinders van Israel is die skape van die weiveld van Yahweh, en Christus het net gekom om dieselfde “verlore skape” te red, soos die Skrif redelik duidelik verklaar. In die gelykenisse van Christus word gesê dat alle ander mense bokke is, en nie skape nie. Uit die gelykenis van die skape en die bokke wat in Matteus hoofstuk 25 gevind word, lees ons: ‘ 31 EN wanneer die Seun van die mens in sy heerlikheid kom en al die heilige engele saam met Hom, dan sal Hy op sy heerlike troon sit; 32 en voor Hom sal al die nasies versamel word, en Hy sal hulle van mekaar afskei soos die herder die skape van die bokke afskei; 33 en Hy sal die skape aan sy regterhand en die bokke aan sy linkerhand sit.” Die nasies word dus onderskei as een van twee soorte, skape of bokke, en hulle word op sigself geskei deur hul voorkoms, soos 'n herder sy kuddes sou skei. Nie een van die skape word as gevolg van hul gedrag by bokke gesit nie, en geeneen van die bokke word saam met die skape gesit as gevolg van hul gedrag nie. 'N Stoute skaap word nie op 'n manier 'n bok nie, en 'n goedgedraaide bok kan nooit 'n skaap wees nie.

Lees verder: “34 Dan sal die Koning vir die wat aan sy regterhand is, sê: Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf die koninkryk wat vir julle berei is van die grondlegging van die wêreld af. 35 Want Ek het honger gehad, en julle het My te ete gegee; Ek het dors gehad, en julle het My te drinke gegee; Ek was 'n vreemdeling, en julle het My herberg gegee; 36 Ek was naak, en julle het My geklee; Ek was siek, en julle het My besoek; in die gevangenis was Ek, en julle het na My gekom. 37 Dan sal die regverdige Hom antwoord en sê: Here, wanneer het ons U honger gesien en gevoed; of dors, en te drinke gegee? 38 En wanneer het ons U 'n vreemdeling gesien, en herberg gegee; of naak, en geklee? 39 En wanneer het ons U siek gesien of in die

gevangenis, en na U gekom? 40 En die Koning sal antwoord en vir hulle sê: Voorwaar Ek sê vir julle, vir sover julle dit gedoen het aan een van die geringstes van hierdie broeders van My, het julle dit aan My gedoen.”Die skape word almal as goed beoordeel, blykbaar omdat hulle die wil van God oor die algemeen gevolg het deur een of ander tyd vir hulle medeskape om te sien. 'N Goeie boom kan nie slegte vrugte dra nie. Nie een van die skape word uitgesonder om in die lot van die bokke te deel nie.

Vervolgens met die gelykenis in daardie opsig: “41Dan sal Hy ook vir dié aan sy linkerhand sê: Gaan weg van My, julle vervloektes, in die ewige vuur wat berei is vir die duiwel en sy engele.” Die bokke deel dieselfde lot as die 'Duiwel en sy engele', en daarom word ons daarvan oortuig dat dit eintlik die oorsprong was van die 'duiwel en sy engele', hoewel daar baie ander verwarring onderweg was. Dit moet takke wees van die Boom van die Kennis van Goed en Kwaad, want eerstens is daar geen eksplisiete verslag dat Yahweh God ander mense as Adam geskep het nie, dit wil sê die ras van Adam, en tweedens omdat daar geen goeie vrug onder is nie hulle, en 'n goeie boom kan nie slegte vrugte dra nie. Aangesien daar slegs twee bome in die tuin is wat mense voorstel, kan hierdie boklande nie van die Boom van die Lewe wees nie, want 'n goeie boom kan nie slegte vrugte produseer nie, en goeie vrugte sal nie in die vuur gegooi word nie. Soos Paulus verduidelik het in hoofstuk 12 van sy brief aan die Hebreërs, is die een óf 'n seun óf 'n baster, en daar is geen derde keuse nie. Die bastards het, soos ons van Henog gesien het, ontstaan deur die korrupsie van die gevalle engele.

Na die moord op Abel, toe Kain uit die tuin verdryf is, het hy 'n vrou gaan soek en 'n stad gebou, en dit was in die 'land van Nod', soos ons sien in Genesis 4: 16-17. Die woord Nod beteken dwaal. En dwaal is dikwels 'n metafoor vir sonde, byvoorbeeld in die 56ste Psalm waar ons lees: " 9 Ú het my omswerwinge getel; hou my trane in u

kruik; is hulle nie in u boek nie? Ons sien dus dat daar ander mense in die land van dwaal was, en alles buite wat deur God in die tuin geskep is, was reeds in 'n toestand van sonde. Yahweh God het die Adamiese mens geskep en Hy het diere geskep, maar Hy het nie die bastards geskep nie. Daarom het die apostel Johannes in sy eerste brief aan sy lesers gesê: "19 En ons weet dat ons uit God is, en die hele wêreld lê in goddeloosheid." Skynbaar praat Johannes net met "verlore skape van die huis van Israel". Nou sien ons die rede vir die verwerping van die bokke: "42Want Ek het honger gehad, en julle het My nie te ete gegee nie; Ek het dors gehad, en julle het My nie te drinke gegee nie. 43Ek was 'n vreemdeling, en julle het vir My nie herberg gegee nie; naak, en julle het My nie geklee nie; siek en in die gevangenis, en julle het My nie besoek nie. 44Dan sal hulle Hom ook antwoord en sê: Here, wanneer het ons U honger gesien of dors of 'n vreemdeling of naak of siek of in die gevangenis, en U nie gedien nie? 45Dan sal Hy hulle antwoord en sê: Voorwaar Ek sê vir julle, vir sover julle dit nie gedoen het aan een van hierdie geringstes nie, het julle dit aan My ook nie gedoen nie. 46 En hulle sal weggaan in die ewige straf, maar die regverdiges in die ewige lewe."

In die gelykenis van die net, in Matteus hoofstuk 13, lees ons: "47Verder is die koninkryk van die hemele soos 'n net wat in die see gegooi word en van elke soort bymekaarbring;48en as dit vol geword het, trek hulle dit op die strand uit en gaan sit en maak die goeies in bakke bymekaar, maar gooi die slegtes weg. 49So sal dit wees in die voleinding van die wêreld: die engele sal uitgaan en die slegte mense onder die regverdiges uit afskei 50en hulle in die vuuroord gooi. Daar sal geweene wees en gekners van die tande."

Die woord vir soort is γένος, wat ras is. Uiteindelik word die slegte soort nie in die see teruggegooi nie, maar word dit in die Vuurmeer vernietig. Nie een van die soorte wat deur Yahweh in Genesis geskep is, was egter 'sleg' nie, daarom moet dit dieselfde beskadiging van sy skepping ook beskryf. Van die begin af het Yahweh geëis dat Sy skape 'n aparte en eienaardige volk is; die bokke word verdoem as hulle dit doen, en hulle word verdoem as hulle dit nie doen nie. Deur hulle tussen die kinders van Israel voor te stel, oortree hulle reeds. Hulle het dieselfde lot as die "duiwel en sy engele", en hulle kan dit nie ontkom nie, want dit is van waar hulle ontstaan het, in die verdorwenheid van die duiwel en sy engele. Uiteindelik is die hele boom van die kennis van goed en kwaad bestem vir die poel van vuur, en daar is net een boom oor, dit is die boom van die lewe. Dit is ons Wit Adamic -ras.